

Поповитѣ лъжички

(Приказка по А. Т. Дазидовъ)

Въ малкото езерце прѣзъ пролѣтѣта бѣше тъй весело, тъй весело, че не може да се опише дори!...

Водата бѣше чиста, прозрачна; отгорѣ по нея бѣгаха и се гонѣха водни паяци; дъното бѣше покрито съ мека глина и нѣжна тиня, — по-меки отъ дюшеци... Привечеръ жабитѣ устройваха концертъ и тѣхната музика се чуваше далечъ-далечъ...

Малкитѣ, бързи попови лъжички се чувствуваха отъ всички най-щастливи!... И защо да се не радватъ?... Тѣ плуваха стъ сутрѣ до вечеръ по малкото езерце, спускаха се до дъното, издигаха се до повърхността на водата, радваха се и си мислѣха, че сж сжщински рибки...

Но рибитѣ, които живѣеха въ езерото, — бѣха все дебели, тлъсти шарани, — и не жѣлаеха да се запознаватъ съ тѣхъ.

Еднажъ цѣла весела дружина попови лъжички се носѣха по езерото, пѣха пѣснички за щастието на рибитѣ и все тъй весели наскочиха на дебелия шаранъ — чичо Асѣ.

Той се разсърди, взе да се мръщи, да ги плюва и да се върти на едно мѣсто:

— Маршъ оттукъ, жабешко колѣно!...

Поповитѣ лъжички се докачиха:

— Молимъ, молимъ, — завикаха тѣ, — да не сте слѣпъ. Ние не сме жаби, а истински малки рибки!...